

Chương 1

“P_{ăng}”

Cô cảm giác ngực mình thật đau, tay chân cô cử động không nổi nữa, cô mất dần ý thức, đôi mắt mờ đi.

Thật lâu lúc sau cảm giác đau đớn ấy qua đi, cô mở mắt nhìn xung quanh, trước mắt cô là màn sương trắng ảo, có bóng dáng nhỏ nhắn từ từ bước gần lại cô.

“Khuyh Đề, đi thôi.” giọng nói thật trong trẻo vang lên.

“Đi... đi đâu? Cô là ai?” Khuyh Đề sợ hãi, đây là đâu sao chỉ thấy một màu trắng toát, lạnh lẽo thế này...

“Đi thôi, nơi thuộc về cô, nơi không có đau thương, nơi không có chết chóc. Nơi cô không cần mỗi ngày phải nghe lời sai khiến, không phải sống như một con rối chém giết. Và là nơi không có Lãnh Thế Thiên, đi thôi.” bóng dáng nhỏ đó chạy lại nắm tay cô cười vang.

Bóng mờ trắng dần hiện ra, là một cô bé tầm 13-14 tuổi, cặp mắt tinh anh, đôi môi mọng cười lên thật đẹp, đôi má ửng hồng, mái tóc bầu ngang vai, cô bé mặc bộ váy trắng dài đến chân, thật trong như thiên sứ.

Cô thần thờ ba giây, khi nhớ lại cô bé nhắc đến ba từ “Lãnh Thế Thiên” tim cô nhói lên “Không được, cậu chủ cần tôi bảo vệ, tôi không thể bỏ đi được. Buông tôi ra!” cô hét lên, kéo tay cô bé khỏi tay cô.

“Tại sao? Nếu không có cô bảo vệ cho anh ta, thì cũng sẽ có người khác bảo vệ, anh ta thiếu gì ảnh vệ. Cô có yêu anh ta quá hóa ngọc không hả? Theo anh ta lâu thế, hẳn có bao giờ để ý cô một lần chưa, có quan tâm cô dù chỉ một lần chưa? Tại sao cô vẫn một mực muốn theo anh ta, hừ.” cô bé tức giận nhìn cô, đúng là con người, yêu quá hóa ngọc ghêch a.

“Tô.. i.. tôi không có yêu anh ta.” Cô chét trối cũng không muốn cho người khác biết mình yêu anh, đó là tình cảm cô giấu tận sâu trong trái tim cô, cô không muốn ai biết cả.

Cô bé nhìn cô khuôn mặt đã ửng đỏ như quả cà chua “Ây da, cô đúng là ngọc, ai nhìn cô thì cũng biết cô yêu anh ta. Cả anh ta cũng biết, nhưng chỉ là không nói thôi...” hừ, nhìn cô khi nhắc đến anh ta đôi mắt tràn ngập tình yêu nồng đậm, lừa người à.

Cô bé bỗng dậm chiêu, tay chống cằm. Khuyh Đề chợt dạ nhìn cô bé, nuốt nước bọt lảng tránh qua chuyện khác “Nè, mà cô bé là ai? Đây là đâu, sao chỉ có một màu trắng vậy?”

“Nè... nè...” Một hồi lâu cô bé không trả lời, Khuyh Đề sốt ruột.

Mắt cô bé lóe sáng, ngẩng đầu lên nhìn Khuynh Đề không trả lời câu hỏi, cười cười “Cô muốn sống lại một lần nữa không?”.

Khuynh Đề kinh sợ “Són.. g.. cô bé nói tôi sống một lần nữa là sao? Tôi chết rồi sao?”

“Ừm, cô chết cách đây mười phút rồi, cô quên cô đỡ đạn cho anh ta (Lãnh Thế Thiên) mà chết sao?”

“A...” cô gằn như nhớ lại. Buổi sáng cô và Lãnh Thế Thiên cùng thêm hai ảnh vệ đó là Ân Long và Ân Diệc, từ văn phòng tổng giám đốc bước vào thang máy chuyên dụng tổng giám đốc để xuống tầng hầm giữ xe. Vừa bước xuống tầng hầm liền bị một đám người bịt mặt bao vây xung quanh, cô nhớ không lầm thì gần những hai mươi tên, tên cầm dao, tên cầm gậy, có tên cầm cả thanh sắt dài, mà chỉ có cô và thêm hai ảnh vệ nữa bảo vệ Lãnh Thế Thiên. Cho dù cô có gần năm năm học võ, tay không đánh trả thì cũng không chống lại nổi quá nhiều người bịt mặt này, cô kiệt sức. Lúc cô gằn như ngã khuya, Lãnh Thế Thiên bước tới giải vây cho cô, anh đánh trả thì trong góc xe một người bịt mặt bước ra, trên tay cầm súng hét lên “Lãnh Thế Thiên, mày chết đi!”, cô không để ý thân thể mình đang đau đớn, chạy đến ôm anh.

“Pằng” một tiếng, cô cảm giác ngực mình thật đau thật khó thở, cô cố mở mắt ra nhìn anh, chỉ thấy anh hốt hoảng kêu tên cô, anh ôm cô vào lòng. Vừa lúc đó thang máy mở ra, cô chỉ nghe thấy nhiều tiếng súng nổ rồi đôi tai ù đi, mắt nhắm lại. Lúc cô mở mắt là ở đây, à thì ra cô chết thật rồi.

“À, chết thật rồi.” cô cười, có gì đó thật mát mát.

“Nè cô, muốn sống lại không?” cô bé bị Khuynh Đề không để ý, bực bội ra mặt.

Cô không nghĩ ngợi trả lời “Không!”.

“Tại sao? Không phải ai cũng tham sống sợ chết sao, cô thật kỳ lạ.”

“Sống mà không có tương lai, không mục đích sống. Sống không có gia đình cạnh bên, sống như một cô nhi, sống thật cô đơn tôi sống làm gì?” Cô cười chua chát, nghĩ đến những năm tháng đã qua cô thà không sống nữa, làm một oan hồn lẩn quẩn có khi vui vẻ hơn.

Cô bé bực mình, lấy trong túi ra một tờ giấy lẩm bầm một hồi mới thốt lên “Tôi cho cô một cơ hội nữa, lần này hãy sống vì cô, sống sao cho đáng tôi đã giúp cô.

Kiếp này không như kiếp trước của cô hay không là do cô định đoạt, tôi chỉ mong cô đừng làm tôi thất vọng.” Bỗng sau lưng cô bé tỏa hào quang thật chói mắt, từ từ biến mất và cô bé cũng không còn thấy đâu nữa.

“Nè.. nè.. cô bé, vậy là sao... ch...” chưa nói hết câu Khuynh Đề bị một màn đen cuốn lấy, bất tỉnh...

“Khuynh Đề”

Cô khó khăn mở mắt. Thấy trước mắt mình là người đã năm năm cô không gặp, người mà cô yêu thương nhất trần đời, là người bà mà mắt cách đây năm năm trời của cô. Cô sợ hãi, chính cô cũng không tin được người trước mặt mình là bà của cô, sợ đây là một giấc mơ, cô rất sợ. Cô ngồi bật dậy, ôm lấy bà, cảm giác ấm áp lan tỏa, hơi thở điều của bà, cô biết đây là thật rồi, ông trời đưa bà về với cô một lần nữa rồi.

“Bà ơi...” Cô bật khóc, tay càng siết thật chặt.

Bà hoảng hốt, vòng tay ôm cô, vỗ vỗ lưng “Ngoan, bà đây. Sao Đề Nhi của bà lại khóc, ở trường có ai bắt nạt Đề Nhi sao? nói bà đi, bà đến tận gia đình nó, báo với ba mẹ nó.”

“Dạ, không có.” Khuynh Đề lắc đầu, nức nở.

Bà kéo tay cô ra, ngồi xuống bên cô, nắm tay thật chặt “Vậy tại sao con lại khóc? Nếu có ai ở trường bắt nạt con cứ nói với bà, bà không tha cho ai làm tổn thương Đề Nhi của bà đâu.”

“Dạ, thật sự không có.” cô lắc đầu, bỗng cô thấy có gì đó không đúng. Cái gì mà bắt nạt, cái gì mà ở trường? Cô năm nay 25 tuổi rồi, còn đi học là sao?

Cô nhớ rõ ràng cô học xong cao trung, bà cô bệnh nặng vì thế nên cô không lên tiếp đại học, cố gắng kiếm thêm tiền phụ viện phí cho bà. Cố gắng điều trị nhưng hai năm sau bà cũng mất, đó là khoảng thời gian đả kích nhất với cô, sau đó thì gặp Lãnh Thế Thiên và theo anh ấy đến tận bây giờ.

Cô ngược mắt lên nhìn bà, lau nước mắt “Bà.. bà nói con còn đi học là như thế nào?... năm nay con bao nhiêu tuổi?”

“Nha đầu, con bị ngất đi rồi ngốc luôn hay sao, năm nay con 18 tuổi đang học năm cuối cao trung rồi biết chưa? lúc trưa bà nhận được điện thoại trường con báo con ngất xỉu trong lớp, làm bà già này thật lo lắng a. May quá, chỉ là con bị lao lực, cơ thể suy yếu cần bồi dưỡng thêm thôi. Sau này con không cần vừa học vừa làm nữa, bà còn sức bà lo cho con được mà.” bà nhìn đứa cháu vì bà mà phải sáng học tối chạy đi làm, thân thể nhỏ nhắn càng ngày gầy đi, bà không giấu được nỗi xót xa trong lòng.

Nghe bà nói thế thì càng chắc chắn mình đã trùng sinh a. Trùng sinh giống mấy tiểu thuyết và phim ảnh trên ti vi sao? cô khó khăn nuốt nước bọt.

“Hay là lúc con ngất xỉu, chắc đập đầu xuống bàn rồi, nên không nhớ mình còn đi học, bao nhiêu tuổi. Đi, đi với bà đến bệnh viện xem sao.” bà đứng dậy, chuẩn bị lấy áo khoác dẫn cô đi bệnh viện khám.

“A.. không cần bà ơi, con nhớ lại rồi, nhớ tất cả rồi. Lúc mới thức đầu óc con chưa tỉnh táo cho lắm, nên làm bà lo, giờ không sao nữa rồi, con nhớ hết rồi.” cô nắm tay bà lại, cô nở nụ cười, đôi mắt còn đọng lại tầng nước mắt chưa khô. Nụ cười cô đẹp như ánh nắng mai, lộ cả hai núm đồng tiền sâu.

Bà thấy cô cười thì mọi lo lắng trong lòng vui bớt đi. Bà luôn biết cô hay cười cho qua chuyện, nhưng bà không cản lại nụ cười của cô, càng ngày cô càng giống mẹ mình y khuôn đúc. Cô từ nhỏ rất hiểu chuyện, từ lúc ba mẹ cô mất, cô chưa từng nhắc đến nữa, cô sợ bà đau lòng mà vì thể sinh bệnh, cô luôn cố gắng làm đứa cháu ngoan, hiếu thảo. Bà thờ dài nhìn cô “Con làm bà hết hồn. Thôi xuống bếp ăn cháo, bà biết Đè Nhi của bà thích nhất cháo đậu đỏ, nay bà có nấu tầm bổ cho cháu đây.”

Cô bước xuống giường, ôm bà sau lưng vừa đi vừa nhong nhẹo “Bà của con nấu cháo đậu đỏ là ngon nhất thế giới.” cô biết trên đời này chỉ có bà là yêu cô nhất.

Cô thật sự đã trùng sinh rồi, vừa vui mừng cũng vừa kinh sợ, làm lại cuộc đời cũng tốt, cô sẽ làm tất cả những thứ lúc cô còn trẻ chưa làm được, sẽ làm lại cho tương lai cô một ánh hào quang riêng. Cô sẽ không nhu nhược, sẽ làm tất cả vì tương lai cô và bà cô thôi.

Nhưng còn một người, một người cô đã yêu từ lần đầu gặp mặt. Anh tuấn tú lạnh nhạt, anh đi đến đâu tỏa hào quang chỉ riêng anh đến đó, lúc anh cười lên cả xung quanh như ngừng động, nhưng rất ít khi anh cười, cả cô cũng chưa từng, chỉ là những cái nhíu mi, những từ lạnh lùng. Cô hiểu rõ, anh là một ông chủ lớn sao để ý đến cô được, huống chi kiếp trước cô có vết sẹo dài trên mặt trong rất xấu xí nữa. Nhưng cô yêu anh, yêu đến cả tính mạng mình cũng không cần. Cô thờ dài, lúc cô 25 tuổi ở bên anh 24/7 còn chưa được anh để ý, bây giờ cô chỉ 18 tuổi ngay cả gặp mặt anh còn khó khăn hơn lên trời, mà bây giờ cô cũng chẳng phải ảnh vệ theo bên anh nữa. Cô nhìn mình trong gương, ốm yếu, gầy gộc, mặt chẳng có tí hồng hào dù vết sẹo trên mặt không còn nữa. Cô thử vương vài quyền, cánh tay yếu ớt run rẩy, bao nhiêu quyền đạo cô học được trong bao năm nay biến mất sau vụ trùng sinh này rồi. Cô cười mĩa mai mình, giờ cô chỉ là nữ sinh ốm yếu đang học cao trung thôi, cô đành chôn mối tình đầu không thành này vào tận sâu trong tim mình.

Cô cũng quen dần với cuộc sống này, cứ trôi qua hết năm cuối cao trung rồi đến đại học, cô vẫn chăm chỉ vừa làm vừa học dù có học bổng cho sinh viên giỏi, cũng sẽ bớt một ít chi phí trong gia đình. Bà vẫn hay la rầy đừng vừa làm vừa học sẽ không tốt cho sức khỏe, nhưng cô muốn đỡ được phần nào

đó gánh nặng cho bà, cô muốn nhanh chóng học xong rồi xin việc làm tốt hơn để bà không phải làm cực khổ nữa. Bà cô làm tạp vụ cho công ty gần nhà trọ, cô thật sự không muốn nhưng những công việc cô xin làm quá bấp bênh nên không thể làm gì khác hơn.

Ở trường cô là sinh viên giỏi của ngành kinh doanh ba năm liền, cô lại vừa xinh đẹp động lòng người vừa tốt bụng với bạn bè, nên được tung hô là hoa khôi của ngành. Cô cũng có vài người theo đuổi, nhưng không hiểu sao cô vẫn không chấp nhận được một ai. Mà bây giờ có việc quan trọng hơn là kiếm tiền để chữa bệnh cho bà và đóng học phí kì học sau, khoảng thời gian này là nghỉ hè nên cô cố gắng kiếm tiền xoay xở, mỗi buổi tối cô xin làm phục vụ ở khách sạn Phương Hội cùng Trình Ngải Lệ, bạn thân của cô.

Khách sạn Phương Hội là nơi luôn đãi tiệc của siêu sao, những người thượng lưu giàu có, một món ăn trong đây cũng hết mấy ngàn tệ bằng đủ cả tháng lương của cô. Nơi này cũng là nơi gặp mặt của các tiểu thư giàu có để khoe mẽ gia đình mình giàu có bao nhiêu, ngày nào cô cũng nghe được cô A có đồng hồ hiệu mới nhất, cô B thì túi xách hiệu của năm, cô C thì bộ váy mới nhất trong nước chỉ có độc nhất vô nhị.

Trình Ngải Lệ nghe muốn thuộc lòng, trề môi “Mấy bà cô này ngày nào cũng vào đây ôm đống đồ đồ ra khoe với nhau, nghe mà không chán sao trời. Nếu tớ có mấy chục ngàn tệ đó, trước tiên sẽ rủ cậu đi ăn một bữa cho no căng bụng sau đó sẽ kéo cậu đi du lịch ở tỉnh H, nghe nói nơi đó rất đẹp, ha ha Khuynh Đề cậu nghĩ sao, có thấy tớ rất tốt với bạn bè không?”

Khuynh Đề không trả lời, chỉ cười xếp lại chén đĩa dơ trên bàn vào mâm.

“Ây da, đúng là khách sạn 5 sao có khác, tớ nghĩ ông chủ mình chắc là người nước ngoài.” Ngải Lệ cảm thán.

“Sao cậu biết?”

“Cậu không thấy kiến trúc này theo kiểu âu sao? Nghe nói cả chiếc ly, muỗng ăn cũng nhập từ bên âu về a.”

Đang tính luyên thuyên với Khuynh Đề tiếp, cô nghe thấy tổ trưởng kêu mình, cô nói với Khuynh Đề vài câu rồi chạy đi. Khuynh Đề cô thật tốt khi có thể quen biết được Ngải Lệ, tính tình cô ấy thẳng thắn, có đôi phần nóng nảy nhưng vẫn là người tốt, tính cách có khá là con nít nhưng luôn rất chăm sóc cô, biết cô còn vừa học vừa làm nên Ngải Lệ đã giúp cô rất nhiều việc, nhưng về tiền bạc Khuynh Đề cô không bao giờ nhận, vì cô nghĩ tình bạn có dính để tiền bạc rất dễ mất đi.

Cô dọn xong chén đĩa dơ vào mâm, xoay người lại đứng vào ai đó, cô ngã xuống chén đĩa bỗng nghe tiếng “xoảng”, cô chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì đã nghe tiếng hét “Trời ơi, mắt cô để đâu vậy hả? Làm hư bộ váy hiệu LV mới mua của tôi rồi.”

Cô ngược đầu lên, trước mắt cô là bộ váy thật đẹp nhưng dính vết cà ri vàng nên nhìn nó xấu đi một ít, và khuôn mặt của cô gái xinh đẹp trang điểm kỹ nhưng méo mó đến khó coi, cô biết người này, là khách quen của Phương Hội, ngôi sao Phương Tình. Cô đứng dậy, cụp đầu xuống “Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi, tôi không cố ý, tôi sẽ giặt sạch lại cho cô.”

Quản lý Tô chạy lại “Có chuyện gì?”

“Cô nghĩ vết cà ri này sẽ giặt sạch sao, bộ váy tôi đáng để cô đụng tay đến giặt sao? Đồ tiện nhân!” Phương Tình cực kỳ tức giận hét lên.

Khuynh Đề đan hai tay lại, thân hình run rẩy, mặt trắng bệch, cúi đầu nghe Phương Tình mắng nhiếc.

“Cô thật là.. mai không cần đi làm nữa. Cô Phương Tình bớt giận.” Quản lý Tô nhìn nọt Phương Tình.

“Hừ, đồ tiện nhân nghèo hèn. Quản lý Tô tôi nể tình giám đốc khách sạn Phương Hội nên đến đây ăn, đây là cách mấy người chiêu đãi khách à?” cô hát mặt, nói càng to. Mà này giờ xung quanh đã ồn ào tụ tập, nhìn một màn kịch khá vui vẻ này để giải trí rồi.

“Cô Phương Tình bớt giận, là tôi quản lý nhân viên không chặt, tôi xin lỗi.” anh liếc nhìn qua Khuynh Đề “Còn đứng đó làm gì? Cút đi cho khuất mắt cô Phương Tình.”

“Quản lý Tô..” Khuynh Đề mím môi, mắt ửng hồng sắp khóc.

Ngải Lệ nói chuyện với tổ trưởng nhà hàng xong bước ra thấy cảnh Khuynh Đề bị hiếp đáp, tức giận bước đến bên Khuynh Đề.

“Nè, cô ý là ngôi sao nên muốn sinh bệnh giờ nào là sinh bệnh giờ đó sao, bộ váy cô hàng hiệu thì sao chứ? Nó chẳng hợp với nhân cách của cô tí nào.” Ngải Lệ mỉa mai.

“Nè con nhỏ kia, mi là ai mà dám nói chuyện vậy với ta? Bộ váy này là hàng mới nhất của Louis Vuitton giá nó trên hai mươi ngàn tệ, mi có tiền mua không?” Phương Tình khoanh tay cười khinh miệt.

Trình Ngải Lệ cô muốn cãi tiếp Khuynh Đề đã nắm tay kéo lại kêu thôi.

“Quản lý Tô, mong ông thanh toán tiền làm việc của tôi từ đầu tháng đến giờ.”

Quản lý Tô cười như không “Tiền cô làm từ đầu tháng đến giờ trả cho đồng chén đĩa sứ châu âu bị vỡ này rồi đấy. Nghe hiểu chưa? Xong rồi cút đi.”

“Ông..” Trình Ngải Lệ thật tức giận nhưng lại bị Khuynh Đề xoay người kéo tay đi.

“Nè hai đứa kia, còn đồ của ta thì sao?” Phương Tình khó chịu lên tiếng.

Khuynh Đề xoay người lại “Tôi không có tiền, cô cho tôi một thời gian được không, tôi sẽ kiếm cách trả tiền cô.”

“Không muốn, phải trả ngay bây giờ!” Phương Tình cô là ai, dám để hai đứa nghèo hèn này đi dễ vậy sao, hừ xem thường cô quá.

Trình Ngải Lệ nhìn Khuynh Đề cúi đầu, cô biết bạn cô là người nhu nhược dễ tổn thương, tính tình đó của Khuynh Đề cô muốn sửa cũng không được. Trình Ngải Lệ muốn lên tiếng đáp trả thì có giọng nói đàn ông trầm ấm đã mở miệng trước cô:

“Tôi sẽ trả thay cô ấy, được không Phương Tình tiểu thư?”